

Csokonai Vitéz Mihály

Zsugori uram

Esmérek én egy vént. - Ki az: - Neve nincsen:

Régen eladta már aztat is a kincsen;
Sőt míg bírt is véle, magában tartotta,
Mert mondani másnak ingyen sajnálotta. -
Hol lakik? - Ott látszik, ama kapu megett,
Egy ház, melyet náddal önnönmaga szegett.
Van két palotája a Piac-utcába,
De azt a rácoknak adta árendába;
Maga e kunyhóba éhezvén kucorog,
S elméjébe mindig a drágaság forog.
Úl pénzes ládján sovány ábrázattal,
Tisztelvén a Mammont örök áldozattal.
A bús gond béesett orcájában hever,
Mérget kedveltető kincseiből kever.
Oly sárgák orcája sovárgó gödrei,
Mint aranyára vert királyok képei:
Mint a sírból feljött halott útálsága,
Amelyről minden húst a párka lerága.

Most is azért sóhajt és dül-fül magába,
Mért nem adhatja az áert árendába.
S öszvekalkulálván saját számadását,
Nyögve kárhoztatja szörnyű pazérlását.
Gyász idők! - így kiált, vádolván az eget, -
Lám, csak egy rövid nap mennyit elveszteget
Ma csak harminc arany jött bé a kasszába,
Mégis kilencven pénzt adtam ki hiába.
Azonba mely szörnyű károm következe: -
Itt jajgat, s fejére kulcsolódik keze -
Mely szörnyű kár! egy szél pénzem elrablotta,
Lantornás ablakom ketté szakasztotta! -
Úgy tűnődik; s talám azt is sajnálja ő,
Hogy a versbe ingyen s potomra jött elő.